

Detta är en övergripande sammanställning av arbetslöshetsersättnings utveckling under åren 1973-2013. De regeländringar som presenteras är inte att betrakta som lagtexter utan är tänkta att vara en kortfattad sammanfattning av lagändringen kopplat till tidpunkten för införandet. För utförligare information hänvisas till respektive författning eller förarbete.

Historik - Karensvillkoret och ersättningsperiodens längd

1 Föreskriftsrätt

När det gäller karenstid och ersättningsperiodens längd har IAF endast rätt att meddela verkställighetsföreskrifter enligt 31 § förordningen (1997:835) om arbetslöshetsförsäkring (ALFFo). Jämför avsnittet om deltidsarbetslöshet, där det finns ett bemyndigande för IAF att meddela föreskrifter om karenstid utöver vad som följer av lagen (1997:238) om arbetslöshetsförsäkring i fråga om sökande som utför deltidsarbete under veckor då de i övrigt är arbetslösa.

2 Kassaförordningen

Karensvillkoret på fem dagar fanns redan i kassaförordningen. Karensdagarna behövde inte ligga i en följd utan kunde vara utspridda över en sammanhängande tid av högst fem kalenderveckor. För att få räkna viss dag som karensdag var medlemmen tvungen att den dagen vara arbetslös och anmäld som arbetssökande hos den offentliga arbetsförmedlingen. Om den sökande var arbetslös en dag före det första besöket hos arbetsförmedlingen räknades den dagen inte som karensdag. Däremot fick dag för vilken permitteringslön utgick räknas som karensdag. Karens gällde vid varje tillfälle som den sökande var arbetslös, dvs. den gällde vid upprepad arbetslöshet. 1964 infördes s.k. engångskarens¹.

Ändamålet med att karensbestämmelsen hade införts i den första kassaförordningen var, att man ansåg sig kunna utgå från, att en arbetslös under den närmaste tiden efter anställningens upphörande hade tillgångar till förfogande för sitt eget och familjens uppehälle. En annan orsak till karensbestämmelsen var att arbetslöshetsfall av endast kortare varaktighet skulle medföra en alltför stor belastning på arbetslöshetskassornas ekonomiska och administrativa apparat².

¹ SOU 1971:42 s. 196

² SOU 1971:42 s. 197

3 KSA-utredningen, SOU 1971:42 – Karensvillkorets vara eller icke vara

KSA-utredningen föreslog att karensvillkoret borde slopas inom arbetslöshetsförsäkringen. Ett skäl till detta förslag var att utredningen ansåg att redan några dagars fullständigt inkomstbortfall kunde innebära avsevärda ekonomiska påfrestningar för den som var helt beroende av arbetsinkomst för sin försörjning. Dessutom hade frågan om kontinuerligt inkomstbortfall kommit i ett nytt läge genom nya regler om karensdagar i sjukförsäkringen. Av avgörande betydelse var dessutom en preliminär överenskommelse som hade träffats mellan SAF och LO³.

KSA-utredningen ansåg däremot att ett karensvillkor skulle gälla inom det kontanta arbetsmarknadsstödet. Enligt utredningen skulle det uppstå svårigheter att omedelbart klarlägga arbetslöshetssituationen när den som söker kontant arbetsmarknadsstöd anmäler sig på arbetsförmedlingen. Utredningen föreslog att karensvillkoret skulle vara fem dagar sedan den sökande hade anmält sig som arbetssökande hos den offentliga arbetsförmedlingen. Karensdagarna föreslogs inte behöva vara samlade i en följd utan kunde vara utspridda över en sammanhängande tid av högst fem veckor⁴.

3.1 Prop. 1973:56

När det gällde arbetslöshetsförsäkringen ansåg departementschefen att ett slopande av karenstiden antogs komma att medföra en stor belastning på arbetslöshetskassornas ekonomi och administration. Vidare ansåg departementschefen att en jämförelse med förhållanden inom sjukförsäkringen inte borde göras med hänsyn till skillnaderna mellan de båda försäkringarna. Departementschefen ansåg att en viss karenstid var nödvändig inom arbetslöshetsförsäkringen och föreslog att en karenstid av fem dagar fortsättningsvis skulle gälla. Karensdagarna skulle enligt departementschefens förslag inte behöva ligga i en följd utan kunde vara utspridda över en sammanhängande tid av fem veckor. Vidare skulle den försäkrade inte behöva genomgå karens mer än en gång varje ersättningsperiod. I likhet med vad som föreslogs i fråga om arbetsvillkoret, ansåg departementschefen, att karensvillkoret skulle uppfyllas på nytt, om en sammanhängande tid av tolv månader, i vilken inte överhoppningsbar tid räknade in, hade förflutit sedan den försäkrade senast fick ersättning. Departementschefen ansåg också att bestämmelsen om karensbefrielse kunde slopas med hänsyn till att karensvillkoret endast skulle uppfyllas en gång per ersättningsperiod⁵.

³ SOU 1971:42 s. 197-199

⁴ Prop. 1973:56 s. 209

⁵ Prop. 1973:56 s. 193-194

När det gällde det kontanta arbetsmarknadsstödet (KAS) tillstyrkte departementschefen i KSA-utredningens förslag och föreslog med den ändringen att karensvillkoret skulle uppfyllas på nytt vid varje ny ersättningsperiod⁶.

Riksdagen beslutade enligt regeringens förslag och karensvillkoret på fem dagar behölls.

3.2 Arbom-utredningen, SOU 1996:150

1989 aktualiserades karensvillkoret vara eller inte vara på nytt och karensbestämmelserna slopades. Med anledning av det svåra statsfinansiella läget under början av 1990-talet samt underskottet i arbetsmarknadsfonden, infördes karensbestämmelserna på nytt 1993. Karensens syfte var således enligt Arbom-utredningen att minska arbetslöshetsförsäkringens kostnader. Arbom-utredningen ansåg vidare att varje delperiod kunde föregås av en karenstid om fem dagar, dvs. maximalt 15 karensdagar på en ersättningsperiod om 600 ersättningsdagar. Den 1 januari 1997 utökades emellertid karenstiden till sex dagar per delperiod dvs. maximalt 18 karensdagar per ersättningsperiod. Med hänsyn till att den framtida arbetslöshetsförsäkringen föreslogs innehålla ett färre antal dagar per delperiod, ansåg Arbom-utredningen att antalet karensdagar per delperiod borde reduceras till fem vilket innebär 15 karensdagar under en ersättningsperiod om 600 ersättningsdagar⁷.

3.2.1 Prop. 1996/97:107

Regeringen noterade att en karenstid på fem dagar gällde inför varje ny ersättningsperiod om den sökande hade kvalificerat sig för ersättning genom arbetsvillkoret. För den som kvalificerat sig genom studerandevillkoret i lagen om kontant arbetsmarknadsstöd gällde i stället en kvalifikationstid om 90 dagar innan ersättning lämnades. Regeringen föreslog som en förenkling att alla ersättningsperioder borde föregås av en karenstid om fem dagar. Detta föreslogs gälla även om den sökande hade beviljats ersättning enligt studerandevillkoret. Till kvalifikationstiden på 90 dagar föreslogs att en karenstid om fem karensdagar lades till⁸.

Ett karensvillkor på fem dagar gällde till den 7 juli 2008. Vid denna tidpunkt utökades karensvillkoret från fem till sju dagar. Regeringen ansåg att karensvillkoret hade en viktig funktion i säkerställandet av att redan sysselsatta individer undviker mellanliggande arbetslöshetsperioder i samband med arbetsbyte. Vidare ansågs karensvillkoret syfta till att undvika att arbetslöshetsförsäkringen används av dem som är arbetslösa under

⁶ Prop. 1973:209

⁷ SOU 1996:150 s. 139-141

⁸ Prop. 1996/97:107 s. 121

mycket begränsad tid. Enligt regeringen borde dessa effekter förstärkas och föreslog därför att karensvillkoret utökades⁹.

Arbetsmarknadsutskottet ansåg, när det gällde utökningen av karenstiden, att karensvillkoret bidrar till att förhindra att försäkringen används av dem som är arbetslösa begränsad tid. Utskottet ansåg liksom regeringen att den effekten borde förstärkas¹⁰.

4 Ersättningsperiodens längd

Redan i 31 § kassaförordningen stadgades det att dagpenning inte fick uppbäras för mer än 150 dagar per försäkringsår. Tillsynsmyndigheten fick dock för viss kassa eller klass medge att ersättning fick utgå för högst 200 dagar under varje försäkringsår¹¹. Genom metoden att nypröva arbetsvillkoret vid början av närmast följande försäkringsår fanns möjlighet för den som då var arbetslös att omedelbart få en ny ersättningsperiod. Den som närmast föregående försäkringsår hade fått ersättning i 150 dagar kunde i sådant fall få ersättning i ytterligare 150 dagar under det nya försäkringsåret¹².

4.1 KSA-utredningen, SOU 1971:42

KSA-utredningen föreslog att ersättningstiden inom försäkringen skulle utgöra 300 dagar räknat från den dag då den försäkrade första gången blev arbetslös och uppfyllde arbetsvillkoret. Nyprövning av arbetsvillkoret föreslogs därefter inte behöva göras förrän ersättning hade utgått i sammanlagt 300 dagar. Vid sådan nyprövning av arbetsvillkoret och fortsatt ersättning föreslogs också att utgångspunkten skulle vara början av den arbetslöshetsperiod då medlemmen under den gångna 300-dagarsperioden senast uppfyllde arbetsvillkoret. Vidare föreslog KSA-utredningen att den en gång upparbetade ersättningsperioden på 300 dagar skulle avbrytas om den försäkrade inte begärde ersättning under en sammanhängande tid av tolv månader. I denna tid föreslogs att överhoppningsbar tid inte skulle räknas in¹³.

När det gällde KAS föreslog KSA-utredningen att ersättningstiden generellt inom KAS skulle vara 150 dagar räknade från den dag då den försäkrade första gången blev arbetslös och uppfyllde arbetsvillkoret eller särskilt kvalifikationsvillkor. Vidare föreslog utredningen att om stödtagaren hade uppnått 55 års ålder innan ersättningsperioden löpt ut, skulle ersättningstiden istället vara 300 dagar¹⁴.

⁹ Prop. 2007/08:118 s. 25

¹⁰ 2007/08:AU6 s. 7

¹¹ SOU 1971:42 s. 199-200

¹² SOU 1971:42 s. 201

¹³ SOU 1971:42 s. 202

¹⁴ SOU 1971:42 s. 238

Departementschefen biträdde i stort KSA-utredningens förslag såväl när det gällde försäkringen som KAS¹⁵.

Riksdagen beslutade enligt förslaget.

4.2 Arbom-utredningen, SOU 1996:150

Från och med den 1 januari 1997 gjordes vissa förändringar i lagstiftningen om arbetslöshetsförsäkring. Förändringarna innebar:

- att reglerna om äldre arbetslösa togs bort,
- ersättningsperioden i KAS förlängdes och anpassades till reglerna i ALF,
- en begränsning i tiden av ersättningsrätten infördes, som innebar att ersättning lämnades under längst tre år,
- den totala ersättningstiden delades in i två 300-dagarsperioder och en sista period som omfattade det antal ersättningsdagar som återstod, till dess att ersättningstiden mätt i kalendertid, hade gått till ända,
- för att få en ny ersättningsperiod krävdes att den arbetslöse uppfyllde ett nytt arbetsvillkor, och
- för att kvalificera sig med en första ersättningsperiod med KAS krävdes att den arbetslöse hade förvärvat arbetat i minst sex månader under en ramtid av 12 månader omedelbart före arbetslöshetens inträde¹⁶.

Syftet med förändringarna i regelverket var att göra gränsen för den ersättningsbara tiden tydlig och motverka obegränsad rundgång mellan arbetslöshetsersättning och deltagande i arbetsmarknadspolitiska program eller kortare tid med arbete¹⁷.

Arbom-utredningen ansåg en lämplig avvägning mellan å ena sida den arbetslöses behov av tillräcklig tid för att söka ett nytt arbete eller bygga på sin yrkeskunskap och å andra sidan en bortre gräns för ersättningsrätten borde ligga vid tre till fyra år med arbetslöshetsförsäkring eller motsvarande. Utredningen föreslog i korthet följande

- en ersättningsperiod med full ersättning i 600 dagar, som delades in i tre delperioder om vardera 200 dagar,
- att tid i arbetsmarknadsåtgärder inte räknades in i ersättningsperioden, samt

¹⁵ Prop. 1973:56 s. 194-195, 214-215

¹⁶ SOU 1996:150 s. 128

¹⁷ SOU 1996:150 s. 129

- en kalendertidsbegränsning på fyra år¹⁸.

4.3 Delperioder

Enligt Arbom-utredningen var det viktigt att bygga in kontrollpunkter i systemet, då en arbetslös uppbar arbetslöshetsersättning. Det hade konstaterats att arbetslösa blev mer aktiva och ansträngde sig mer för att bryta arbetslösheten under slutet av ersättningsperioden. Detta var ett motiv för att dela upp den sammanlagda ersättningsperioden i delperioder. Delperioderna borde inte vara för korta och inte heller för långa, eftersom det skulle kunna leda till passivisering. Utredningen ansåg att en ersättningsperiod på 300 dagar var för lång, men att 200 ersättningsdagar, som motsvarade ca nio månader var en lämplig längd på delperioderna. Utredningens förslag gav möjlighet att få ersättning under maximalt tre delperioder. När en delperiod tog slut, behövdes ett nytt beslut från arbetslöshetskassan som innebar att den arbetslöse fick besked om att han eller hon hade kvalificerat sig för en ny delperiod¹⁹.

Enligt utredningens mening borde arbetsmarknadsåtgärder inte räknas in i ersättnings- eller delperioder. Ett skäl till detta ställningstagande var att motivationen att delta i åtgärder kunde bli lägre när deltagande i sådana aktiviteter inte förlängde den ersättningsbara tiden. Samtidigt gynnades förvärvsarbete, beroende på att förvärvsarbete inte avräknades från ersättningsperioden²⁰.

För att en helt ny ersättningsperiod skulle kunna beviljas föreslog utredningen ett krav på att den arbetslöse dels skulle uppfylla ett nytt arbetsvillkor på nio månaders förvärvsarbete inom en ramtid av tolv månader, dels att han eller hon inte hade fått arbetslöshetsersättning under en spärrtid av tolv månader. Detta kunde innebära att den arbetslöse var utan ersättning under tre månader innan han eller hon beviljades en ny ersättningsperiod om 600 dagar inom en fyraårsperiod²¹.

4.4 Prop. 1996/97:107

Regeringen ansåg att ersättningsperioden i normalfallet, i likhet med tidigare inom arbetslöshetsförsäkringen, skulle vara 300 ersättningsdagar. Detta borde enligt regeringen gälla oavsett om den sökande hade kvalificerat sig till grundbelopp eller till inkomstrelaterad ersättning. När det gällde grundbeloppet innebar regeringens förslag en förlängning av ersättningsperioden jämfört med KAS. Om den sökande hade fyllt 57 år borde enligt regeringen ersättningsperioden vara 450 dagar. 57-årsgränsen var satt dels beroende på regeringens bedömning att längre ersättnings-

¹⁸ SOU 1996:150 s. 130-133, 136

¹⁹ SOU 1996:150 s. 131-132

²⁰ SOU 1996:150 s. 132-133

²¹ SOU 1996:150 s. 137-139

perioder riskerade att förlänga arbetslösheten, dels på att regeringen för gruppen långtidsarbetslösa över 55 år hade skapat en särskild arbetsmarknadspolitisk åtgärd – offentliga tillfälliga arbeten – som särskilt för de yngre inom denna grupp borde ge möjligheter till återgång till reguljärt arbete²².

Arbetsmarknadsutskottet delade regeringens bedömning att det kunde vara lämpligt att en sökande hade fyllt 57 år för att ha rätt till en ersättningsperiod som omfattade 450 ersättningsdagar²³.

Redan den 1 juli 1997 innan 1997 års ALF hunnit träda i kraft infördes en försöksverksamhet som gällde en aktivare användning av arbetslöshetsförsäkringen. Den bestämmelse som reglerade var den då införda 3 a § i ALF. Bestämmelsen innebar att regeringen eller den myndighet som regeringen bestämde fick, såsom försöksverksamhet under tiden den 1 juli 1997 – den 31 december 1998, besluta att personer som redan fick ersättning enligt denna lag skulle kunna få fortsatt ersättning enligt lagen utan att villkoren i 9 § med undantag av tredje punkten, var uppfyllda. Bestämmelsen medförde också en följdändring i 22 § andra stycket i ALF²⁴. Försöksverksamheten förlängdes sedermera till och med den 30 september 1999²⁵.

Under budgetåret 1998 aviserade regeringen bl.a. intensifierade insatser för att minska ungdomsarbetslösheten. Regeringen föreslog att en utvecklingsgaranti för arbetslösa ungdomar skulle införas. Enligt regeringens uppfattning borde kommunerna från och med den 1 januari 1998, ges möjlighet att efter överenskommelse med regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer åta sig en skyldighet att erbjuda ungdomar aktiverande och utvecklande insatser på heltid. Enligt förslaget skulle en utvecklingsinsats inte kvalificera för arbetslöshetsersättning utan i stället räknas som överhoppningsbar tid i arbetslöshetsförsäkringen. Vidare föreslogs att för den som har rätt till ersättning från arbetslöshetskassa, skulle deltagande i verksamhet anordnad av kommunen inte räknas in i ersättningsperioden. Förslaget medförde en ändring i 22 § andra stycket ALF²⁶.

Den 1 januari upphävdes bl. a lagen och förordningen om arbetslivsutveckling²⁷. Som en följd av detta slopades verksamhet för arbetslivsutveckling i 22 § andra stycket ALF²⁸.

²² Prop. 1996/97:107 s. 120-121

²³ 1996/97:AU13 s. 41-42

²⁴ SFS 1997:580

²⁵ Prop.1998/99:1 utgiftsområde 13 s. 17, SFS 1998:1783

²⁶ Prop. 1997/98:1 utgiftsområde 14 s. 43-44, SFS 1997:1269

²⁷ Se övergångsbestämmelserna till SFS 1998:1781 och 1998:1784

²⁸ SFS 1998:1783

4.5 Ändringar efter 1997 års lag

Den 5 februari 2001 infördes ytterligare förändringar i bestämmelserna om ersättningsperiodens längd i 22 § ALF och i bestämmelsen om vad som ska ske när ersättningsperioden löpt ut i 23 § ALF.

Regeringen föreslog att 300 ersättningsdagar skulle gälla för alla oavsett ålder och att det skulle införas en möjlighet till förlängning med längst 300 ersättningsdagar. En förutsättning för förlängning var att den sökande då inte uppfyllde ett nytt arbetsvillkor och inte heller borde erbjudas en aktivitet inom ramen för aktivitetsgarantin. Det föreslogs vidare att tidigare erhållna ersättningsdagar inte skulle räknas av i en ny ersättningsperiod. I övergångsbestämmelserna till lagförslaget föreslogs slutligen att för den som före ikraftträdandet hade fyllt 57 år och hade rätt till ersättning på grund av en pågående ersättningsperiod borde äldre bestämmelser gälla. Om en förlängning därefter skulle bli aktuell skulle den komma att avse längst 300 ersättningsdagar²⁹.

Arbetsmarknadsutskottet ställde sig bakom regeringens förslag vad gällde möjligheten till förlängning av ersättningsperioden samt att ersättningsperioden skulle räknas från den tidpunkt när den tidigare perioden löpt ut³⁰.

Från och med den 1 september 2003 infördes en bestämmelse i 32 § ALF som innebar att en sökande efter deltagande i aktivitetsgarantin inte hade rätt till ersättning under återstående dagar av perioden som föregått aktivitetsgarantin. Av övergångsbestämmelserna till lagändringen framgår att äldre bestämmelser enligt 17 och 23 §§ gäller för den som påbörjat deltagande i aktivitetsgarantin före lagens ikraftträdande³¹.

När en arbetssökande som fick arbetslöshetsersättning började ett arbetsmarknadspolitiskt program lämnade han eller hon arbetslöshetsförsäkringen och fick i stället aktivitetsstöd. Kvarstod arbetslösheten efter avslutat program kunde den arbetslöse återuppta ersättningsrätten. Detsamma gällde för det arbetsmarknadspolitiska programmet aktivitetsgarantin. Även om syftet är detsamma för alla program, finns det en skillnad mellan aktivitetsgarantin och övriga program. De övriga programmen var och är tidsbegränsade och det var inte helt säkert att den sökande omedelbart efter slutfört program fick ett arbete. Avsikten med aktivitetsgarantin var däremot att ta ett samlat grepp. Den arbetslöse skulle genom ett brett urval av insatser erbjudas att delta i aktivitetsgarantin till dess att han eller hon åter hade funnit en förankring på arbetsmarknaden. Om den sökande hade återfått en sådan förankring på arbetsmarknaden och därefter blev arbetslös uppfyllde han eller hon villkoren för en ny period med arbetslöshets-

²⁹ Prop. 1999/2000:139 s. 68-71

³⁰ 200/01:AU5 s. 30-31

³¹ Punkt 3 i övergångsbestämmelserna till SFS 2003:330

ersättning. Återgång till en påbörjad ersättningsperiod skulle därmed endast vara intressant för den som hoppat av aktivitetsgarantin utan att ha uppfyllt ett arbetsvillkor. Regeringen såg mot bakgrund av de möjligheter som erbjöds inom aktivitetsgarantin inget behov av att deltagare efter en tid i aktivitetsgarantin skulle kunna lämna den som fortsatt arbetslös för att fortsätta en påbörjad period med arbetslöshetsersättning³².

Arbetsmarknadsutskottet ansåg liksom regeringen att de skillnader som fanns mellan aktivitetsgarantin och de övriga arbetsmarknadspolitiska programmen framförallt genom att de senare är tidsbegränsade också motiverade vissa skillnader i fråga om rätten till arbetslöshetsersättning. När det gällde övergångsbestämmelserna ansåg utskottet att äldre bestämmelser om ramtid och överhoppningsbar tid borde tillämpas för den som hade påbörjat sitt deltagande i garantin före ikraftträdandet. Utskottet ansåg därför att ett tillägg borde göras i punkt 3 i övergångsbestämmelserna³³.

5 Skärpta regler

Den 2 juli 2007 upphörde möjligheten till en förlängning av ersättningsperioden med längst med 300 dagar. För den som var förälder till barn under 18 år dag 300 infördes dock en möjlighet att få förlängning av ersättningsperioden med ytterligare 150 dagar³⁴.

När det gällde längre ersättningsperiod för föräldrar som hade barn under 18 år. Regeringen bedömde att ersättningsperioden borde vara något längre, eftersom hänsyn till fler än endast den arbetssökande kunde behöva tas vid arbetssökandet, särskilt när det gäller arbete på annan ort. Regeringen ansåg att regeln borde gälla alla som är föräldrar, även adoptivföräldrar och föräldrar som med socialnämndens medgivande hade tagit emot ett barn för stadigvarande vård och fostran i syfte att adoptera det. Den sökande behövde inte ha vårdnaden om barnet för att ha rätt till den längre ersättningsperioden³⁵.

Regeringen ansåg, att när det gällde regleringen som gav möjlighet att förlänga en ersättningsperiod med längst 300 dagar sändes fel signaler till den arbetssökande och till Arbetsförmedlingen. Tillämpningen av regeln hade dessutom varierat över landet och arbetssökande hade blivit olika behandlade. I stället för att förlänga ersättningsperioden borde i stället enligt regeringen all kraft fokuseras på att bryta arbetslösheten. Regeringen

³² Prop. 2002/03:44 s. 52-53

³³ 2002/03:AU8 s. 40-41

³⁴ 22 § SFS 2007:393

³⁵ Prop. 2006/07:89 s. 56

ansåg därför att möjligheten till förlängning av ersättningsperioden med längst 300 dagar borde avskaffas³⁶.

Vidare föreslog regeringen att dagar då den sökande fick aktivitetsstöd skulle räknas samman med dagar med arbetslöshetsersättning. En arbetsökande som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program med aktivitetsstöd får normalt samma ersättningsnivå som inom arbetslöshetsförsäkringen. Det innebar i praktiken enligt regeringen att vissa sökanden fick ekonomiskt stöd under väsentligt längre tid än andra sökande. Regeringen ansåg att det detta kunde uppfattas som orättvist. Regeringen ansåg vidare, att det inte fanns något egentligt skäl för att den som deltog i arbetsmarknadspolitiska program totalt sett skulle få fler dagar med statlig ersättning. Samordningen med arbetslöshetsersättning och aktivitetsstöd borde därför utökas till att även gälla antalet ersättningsdagar. Bestämmelsen om samordning av arbetslöshetsförsäkring och aktivitetsstöd trädde i kraft den 1 oktober 2007 och dagar före ikraftträdande beaktades inte vid samordningen³⁷.

Vid samma tidpunkt upphörde aktivitetsgarantin och jobb- och utvecklingsgarantin infördes. Detta medförde i sin tur att bestämmelsen i 23 § ALF, om att en sökande som efter deltagande i aktivitetsgarantin inte hade rätt till ersättning under återstående ersättningsperiod som föregått garantin, togs bort³⁸.

Den 1 juli 2009 kom så nästa ändring. Det infördes nya bestämmelser som dels anger att en ersättningsperiod kan prövas och beviljas för den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program med aktivitetsstöd, dels anger att för den som deltar i ett arbetsmarknadspolitiskt program utan att ha en pågående ersättningsperiod, ska ersättningsperioden börja räknas från den tidpunkt när den sökande uppfyllde arbetsvillkoret. Det betyder att dagar med aktivitetsstöd kommer att inkluderas i den beviljade ersättningsperioden. Denna kommer således att inledas med aktivitetsstöd³⁹.

Vidare gjordes en anpassning i bestämmelsen som reglerar när ersättningsperioden bryts. Förändringen var en följd av samordningen mellan arbetslöshetsförsäkring och aktivitetsstöd. Den innebär att en sökande inte har rätt till ersättning efter det att en sammanhängande tid av tolv månader förflutit sedan han eller hon senast fick dagpenning eller aktivitetsstöd⁴⁰.

³⁶ Prop. 2006/07:89 s. 57

³⁷ Prop. 2006/07:89 s. 57-58, SFS 2007:413

³⁸ 23 § SFS 2007:393

³⁹ Prop. 2008/09:127 s. 28, 54, SFS 2009:66

⁴⁰ Prop. 2008/09:127 s. 55, SFS 2009:666,